

HỒI THỨ MƯỜI BỐN VAI TÀN TIM NÁT !

Lúc ấy mặt trời chiếu xuống nắng như thiêu, trên đường cái quan không có một ngọn gió và cũng không có một bóng người nào hết.

Người ta thấy đằng xa ở phía bên trái đường cái có một khu rừng rậm. Đồng thời, lại nghe thấy đằng xa có tiếng vó ngựa nhộn nhịp, chỉ trong nháy mắt đã có ba người xuất hiện.

Một người là thiếu niên anh tuấn.

Một người là thiếu nữ trẻ tuổi nhưng xấu kỳ lạ.

Còn người kia là một đại hán trung niên trông mặt rất hung ác.

Ba người đó chính là Lôi Vân, Xú La Sát, và Y Dư Huy.

Lôi Vân đi trước, thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn Xú La Sát với Y Dư Huy.

Hình như Y Dư Huy có vẻ chịu nhịn không nổi, vội thúc ngựa đuổi theo và nói :

- Lôi thiếu hiệp, theo ý mõ thì thiếu hiệp nên chữa vết thương ở trên vai trước thì hơn.

Lôi Vân nghe nói liền dừng cương ngựa lại và lạnh lùng đáp :

- Tại sao người lại cứ quan tâm đến việc của ta như thế nghĩa lý gì?

Giọng nói của chàng lạnh lùng mà thản nhiên khiến Y Dư Huy nghe thấy cũng phải rùng mình kinh hãi, nhưng y vẫn cười ha hả nói tiếp :

- Đại ca là Lục Lâm Minh chủ, còn tôi là thủ tịch Đường chủ của Xích Mi Môn, sao lại không quan tâm...

Lôi Vân liếc nhìn Y Dư Huy trong lòng đã bức tức và nghĩ bụng :

- Việc gì ta phải chữa vết thương nho nhỏ ấy? Hừ, ta còn mong nó không bao giờ lành mạnh, để ta không bao giờ quên được câu chuyện tàn bạo kia !

Chàng vừa nghĩ vừa ngẩng mặt lên, chẳng nói chẳng rằng cứ thúc ngựa đi tiếp.

Y Dư Huy có vẻ hơi giận và thấy trước mặt lại có cát bụi thổi tới, y càng bức tức thêm, vội nói với Xú La Sát rằng :

- Tuệ Lâm cô nương, chúng ta cũng đi nhanh lên thì hơn, chứ đi sau như thế này chỉ có hít bụi thôi !

Y vừa nói vừa đưa mắt nhìn, thấy Xú La Sát mặt lộ vẻ u oán và âu sầu, y ngạc nhiên vô cùng vội hỏi tiếp :

- Tuệ Lâm cô nương có việc gì thế?

Lam Tuệ Lâm thở dài một tiếng, hai mắt bỗng lộ sát khí và uất ức nói :

- Y huynh, vừa rồi chúng ta ở trên tửu lầu gặp thấy Thiên Nhai Hiệp Lữ, lúc ấy chúng ta quên không mời họ đi Vân Mộng để dự Đại Diễn Gia Phong của Minh chủ có phải là tốt biết bao không?

Y Dư Huy mỉm cười nghĩ bụng :

- Đôi Thiên Nhai Hiệp Lữ đã lừng danh giang hồ từ hồi mấy chục năm về trước rồi, với thân phận địa vị của chúng, chưa chắc chúng đã chịu tham gia vụ gia phong Minh chủ của chúng ta đâu. Mà dù họ có không tham dự cũng không liên can gì cơ mà?

Xú La Sát hình như đã hiểu tâm tư của Y Dư Huy liền vội đỡ lời :

- Y huynh, theo sự nhận xét của huynh, thì với ba chữ Xú La Sát của tiểu muội, chắc Thiên Nhai Hiệp Lữ không dám quay trở lại nữa phải không?

Nàng chưa nói dứt, phía đằng trước đã có tiếng ngựa hí rất dài vọng tới, hình như là ngựa bị kinh hoàng và kêu hí vậy. Rồi lại nghe thấy phía đằng trước có tiếng người rất quen thuộc quát hỏi :

- Là người...người có phải là Thiên Mục Kỳ Tăng phải không?

Xú La Sát với Y Dư Huy đều biến sắc mặt và cùng nghĩ bụng rằng :

- Thiên Mục Kỳ Tăng ẩn tịch giang hồ đã năm năm, sao lại ẩn tích ở nơi đây được?

Cùng một lúc đó, hai người đã vội thúc ngựa phi về phía trước ngay.

Chỉ trong giây lát, hai người đã trông thấy Lôi Vân rất ngạo mạn, đứng trước một ông già tà phế.

Ông già tàn phế cười giọng chua chát hỏi lại :

- Sao cậu bé lại biết lão phu là Thiên Mục Kỳ Tăng như vậy?

Xú La Sát suy nghĩ tới trên đỉnh Thiên Sơn, ngoài năm bộ xương khô ra, còn có hai cái xương tay, một cái có cả cánh tay, còn một cái chỉ có cánh tay không có bàn tay. Chính nàng đã cầm cái xương tay đó đối địch với Qua Thanh.

Lôi Vân trợn ngược đôi lông mày lên cười nhạt nói tiếp :

- Theo sự nhận xét hai cánh tay của người, nên mới nhận ra người là Thiên Mục Kỳ Tăng. Người đến thực hay lắm, mới đang định đi kiếm người. Không ngờ lại gặp ở nơi đây, khiến mới đỡ phải đi xa một phen.

Xú La Sát đã trông thấy ông già tàn phế kia đứng cụt một cánh tay với một bàn tay thực, nhưng nét mặt của ông ta trông rất già nua, trên trán có nhiều vết nhăn, chỉ có đôi mắt rắng sáng là mới có thể biết được ông già này võ công rất thâm hậu thôi.

Nếu không nhìn kỹ thì không ai dám tin ông già này lại là người trong nhóm Giang Hồ Tam Kỳ danh chấn thiên hạ như vậy.

Thiên Mục Kỳ Tăng bỗng nhếch miệng gượng cười đáp :

- Như vậy chắc cậu là Lôi Vân phải không?

Lôi Vân thấy đối phương đã biết tên họ của mình, chàng cũng không kinh ngạc gì hết, vì chàng nhận thấy từ khi mình ra đời đến giờ, hình như người nào cũng hỏi mình như vậy, có phải họ Lôi tên là Vân không? Vì thế chàng liền gật đầu.

Thiên Mục Kỳ Tăng đứng ngấm nhìn Lôi Vân hồi lâu, mặt lộ vẻ rầu rĩ thở dài hỏi tiếp :

- Vừa rồi cậu bảo cậu tìm lão phu, chẳng hay cậu tìm lão phu có việc gì thế?

Lôi Vân máu trong người nóng như thiêu, nhưng trông thấy mặt mũi của Thiên Mục Kỳ Tăng hiền từ và ôn tồn như vậy, chàng liền nghĩ tiếp :

- Chắc Thiên Mục Kỳ Tăng thế nào cũng cho ta biết nguyên nhân cái chết của ông ta!

Trong khi chàng tưởng cái chết của ông mình thế nào cũng có liên can đến Thiên Mục Kỳ Tăng, nhưng bây giờ trông thấy đối phương hiền từ, chàng lại nhận thấy những lời đồn của thiên hạ nhất định không sai đâu, nên chàng phải bình tĩnh suy nghĩ :

- Ông ta chỉ là một tiểu phu rất tầm thường. Ngày thường không tranh chấp với ai hết, như vậy khi nào ông của ta lại gây hấn với người của giang hồ mà bị giết như vậy?

Thiên Mục Kỳ Tăng thở dài một tiếng rồi nghĩ :

- Nghe đồn tiểu tử này học được tuyệt kỹ của Tam Tuyệt Nhị Quân, nhân lúc này ta thử nó xem sao?

Ông ta vừa nghĩa vừa phi thân lên dùng đầu chân trái đá ngược trở lại, và dùng chân phải quét ngang lưng của Lôi Vân luôn.

Sự thế xảy ra một cách quá đột ngột, Lôi Vân cả kinh vội giở khinh công tuyệt thế ra xoay người ba vòng, lướt ra ngoài xa nửa trượng mới tránh được chiêu ấy.

Tránh xong được thế công ấy rồi, chàng cao giọng quát hỏi :

- Tiền bối bỗng đứng ra tay tấn công như vậy là có dụng ý gì thế?

Thiên Mục Kỳ Tăng đã thoảng trông thấy biết rằng vừa rồi Lôi Vân vừa xử dụng tuyệt kỹ của Tam Tuyệt Nhị Quân khê thở ra, tiếng thở dài đượm buồn nói :

- Tội nghiệp cho cậu, tuổi nhỏ đã mang nhiều nghiệt oan của Tam Tuyệt Nhị Quân. Xích Mi Ma Quân tuy ác độc, nhưng đã thành người thiên cổ, lão cũng không muốn trách cứ gì y nữa. Tất cả những oan nghiệt do Xích Mi tạo nên lại bắt một đứa trẻ gánh lấy thế này...chỉ tại lúc ấy lão tăng quá nhân từ thôi...

Lôi Vân nghe nói lão tăng nói như vậy cảm động vô cùng, vội phi thân đến trước mặt lão tăng, hỏi :

- Chắc lão tiền bối thế nào cũng biết nguyên nhân cái chết của ông tiểu bối?

Lúc ấy, Lam Tuệ Lâm với Y Dư Huy đang cưỡi trên mình ngựa, nghe thấy oai danh của Thiên Mục Kỳ Tăng đã khiếp sợ rồi, nhưng tới khi nghe thấy lão hòa thượng nói như trên, cả hai lộ vẻ hoài nghi ngay.

Thiên Mục Kỳ Tăng thấy Lôi Vân phi thân tới vội né mình sang bên, mặt hơi biến sắc, rồi lại nhìn Lam Tuệ Lâm với Y Dư Huy mà lớn tiếng quát hỏi :

- Lôi Vân, hai người kia là ai?

Lúc này, Lôi Vân đã xúc động quá nổi, nên không để ý đến lời hỏi han của lão hòa thượng, mà chỉ lớn tiếng kêu gào tiếp :

- Thưa tiền bối...xin tiền bối mau nói cho tiểu bối biết nguyên nhân cái chết của ông tiểu bối đi? Tiền bối có biết vì truy cứu nguyên nhân cái chết của người ông, mà tiểu bối đã gặp phải ngưỡng sự gì...

Nói tới đó, chàng không sao cầm lòng được, nước mắt đã nhỏ ròng xuống hai bên má mà miệng thì vẫn kêu gào không ngớt.

Thiên Mục Kỳ Tăng ngạc nhiên hỏi lại :

- Ông của mi là ai?

Nói tới đó, ông ta đột nhiên quay lại quát hỏi Lam Tuệ Lâm với Y Dư Huy rằng :

- Hai vị là ai?

Lam Tuệ Lâm phi thân xuống dưới đất, tiến tới gần Kỳ Tăng đáp :

- Tiểu bối là Lam Tuệ Lâm, môn hạ của Lê Hoa. Vừa rồi tiền bối nói như vậy, hình như tiền bối biết rõ cái chết của ân sư?

Thiên Mục Kỳ Tăng thấy nàng ta hỏi như thế giật mình đến thót một cái, rồi lớn tiếng đáp :

- Cái chết của Lê Hoa Nữ không thể trách người khác được, là vì y thị chết bởi tay của Xích...

Nói tới đó ông ta ngắt lời luôn và còn khẽ rùng mình bụng bảo dạ rằng :

- Nếu ta nói Tam Tuyệt Nhị Quân bị chết bởi Xích Mi Ma Quân và Xích Mi Ma Quân lại chết ở trong tay ta, như vậy trong bọn tà phái thế nào cũng lục đục ngay.

Lam Tuệ Lâm thấy ông ta chỉ nói một nửa, càng nghi ngờ thêm, vội hỏi tiếp :

- Tiền bối nói đi ! Ân sư của tiểu bối chết trong tay ai?

Y Dư Huy đứng ở cạnh đó cũng ngăn người ra nghĩ :

- Nghe lời nói của lão hòa thượng thì hình như Tam Tuyệt Nhị Quân đều đã chết hết.

Nghĩ tới đó, mặt y liền lộ vẻ đắc ý, miệng tùm tùm cười và nghĩ tiếp :

- Họ chết là càng hay. Tam Tuyệt Nhị Quân không có người kế nghiệp nữa, dù có đi chẳng nữa cũng chỉ còn tiểu tử họ Lôì này thôi, mà từ nay trở đi, y đã biến thành người gỗ dưới sự chỉ huy của ta rồi...

Lam Tuệ Lâm vẫn cứ hỏi nguyên nhân về cái chết của Lê Hoa Nữ tiếp, trái lại Lôì Vân lại tỏ ra rất bình tĩnh đứng ngăn người ra tại đó ngơ ngác nhìn Lam Tuệ Lâm.

Y Dư Huy bỗng ngửng mặt lên trời cười ha hả và xen lời nói :

- Tuệ Lâm cô nương đừng hỏi nữa làm chi ! Chưởng môn của chúng ta đã truyền nghệ cho Lôì thiếu hiệp rồi, tất nhiên Lôì thiếu hiệp phải biết rõ câu chuyện của Tam Tuyệt Nhị Quân hồi năm năm về trước chứ? Lúc này, thiếu hiệp chưa nói, thế nào cũng có việc khổ tâm gì, chúng ta hãy nhẫn nại một thời gian, đợi chờ thiếu hiệp nhậm chức Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ đã, lúc ấy ta hãy hỏi thiếu hiệp sau cũng chưa muộn mà?

Lam Tuệ Lâm thấy Thiên Mục Kỳ Tăng không trả lời mình và thấy Y Dư Huy nói như thế, nàng nghĩ ngợi giây lát nhận thấy cũng có lý, nên nàng im lặng không hỏi nữa, mà chỉ đưa mắt liếc nhìn Lôì Vân, rồi cất tiếng cười và nói :

- Phải rồi, tôi ngu ngốc thực. Chờ ngày Lôì thiếu hiệp nhậm chức Minh chủ, thế nào thiếu hiệp cũng phải cho chúng ta biết di huấn của Tam Tuyệt Nhị Quân.

Thiên Mục Kỳ Tăng nghe xong giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng :

- Theo lời đồn có một thiếu niên là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ, nhưng lại học được cả tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân, không ngờ môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân lại cung kính bầu y là Minh chủ.

Nghĩ tới đó, ông ta đưa mắt nhìn Lôi Vân một hồi, nhưng lúc ấy mặt của Lôi Vân rất lạnh lùng.

Y Dư Huy bỗng bật ra tiếng cười thực lớn và nói :

- Lôi đại ca, Tuệ Lâm cô nương chúng ta đi thôi !

Lôi Vân đảo ngược đôi người một vòng, bỗng ngừng mặt lên trời rú lên một tiếng thực dài, rú xong chàng lại cười ha hả một hồi rồi đáp :

- Bạn xưng mỗ là Lôi đại ca, có lẽ bạn đã coi mỗ là Minh chủ của bạn rồi hay sao?

Y Dư Huy rất thắc mắc, nhưng vẫn gượng gật đầu. Lôi Vân lại cười khẩy nói tiếp:

- Lôi mỗ đã là Minh chủ của các người, vậy lúc này có thể ra lệnh được chưa?

Y Dư Huy ngẩn người ra đang định trả lời, thì Lam Tuệ Lâm đã đỡ lời đáp :

- Sao đại ca lại nói thế? Đại ca đã là Minh chủ của Ngũ Môn, một lời nói một hành động của đại ca, thiên hạ võ lâm đều phải tôn trọng hết.

Lôi Vân cười ha hả nói tiếp :

- Được ! Bây giờ Lôi mỗ ra lệnh cho hai người là phải mau rời khỏi nơi đây lập tức. Đến hai mươi lăm tháng tới, mỗ sẽ có mặt ở núi Vân Mộng.

Y Dư Huy với Lam Tuệ Lâm đều lộ vẻ thắc mắc, đồng thanh ấp úng hỏi lại :

- Như vậy sự an toàn của đại ca do ai...

Lôi Vân không đợi chờ hai người nói tiếp, đã giận dữ ngắt lời ngay :

- Nghe thấy chưa? Đó là mệnh lệnh của ta đấy !

Lời nói của chàng rất cương quyết. Thiên Mục Kỳ Tăng thấy thế mặt hơi biến sắc, nghĩ thầm :

- Y đã tự nhận là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ mà lại dám nhận cả chức Thiên Hạ Minh Chủ của lục lâm, nếu việc này để cho Trung Nhạc Chi Chủ biết, thì tất nhiên y sẽ không được yên thân đâu !

Nghĩ tới đó, ông ta liền xen lời quát hỏi :

- Lôi thiếu hiệp, lệnh sư vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Không ngờ Lôi Vân nghe thấy lão hòa thượng nhắc nhở đến sư phụ mình, mặt đã biến sắc, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi hậm hực đáp :

- Sao lại không mạnh giỏi? Trung Nhạc Chi Chủ vẫn ngồi ghế số một của giới hiệp nghĩa !

Lời nói của chàng lung tung như vậy thực vô lý cực độ. Thiên Mục Kỳ Tăng thấy chàng có vẻ không tôn kính sư phụ, liền cả giận quát hỏi tiếp :

- Lôi Vân, người có phải là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thực không?

Lôi Vân mắt lộ hung quang, liếc nhìn Xú La Sát với Y Dư Huy và quát hỏi tiếp :

- Sao các người vẫn còn đứng đây làm chi, có mau đi ngay hay không?

Y Dư Huy nhếch mép cười đáp :

- Đi đi ! Chúng tôi đi ngay đây !

Nói xong, y liền quay người phi thân lên trên mình ngựa, nhưng y vẫn nhếch mép cười khẩy, mặt lộ vẻ đắc trí và nghĩ bụng :

- Hừ ! Xem người làm bộ làm tịch được bao lâu?

Xú La Sát thấy Lôi Vân kêu ngạo một cách vô lý như vậy cũng hơi tức giận, nhưng bỗng thấy Y Dư Huy ngồi ở trên ngựa vẫy tay gọi mình đi mau, nàng liền nghĩ bụng :

- Thiết Cốt Quài Tú giảo hoạt lắm, y chịu lép vế đi ngay như thế chắc thể nào cũng có ý kiến gì cũng nên?

Nghĩ đoạn nàng cũng cố nén lửa giận, lạnh lùng nói :

- Tiểu muội xin đi ngay, nhưng đến hai mươi lăm tháng sau, đại ca thể nào cũng phải tới kịp núi Vân Mộng.

Nói tới đó, nàng đã phi ngựa đi xa rồi.

Thiên Mục Kỳ Tăng thấy Xú La Sát với Thiết Cốt Quài Tú đi khỏi và thấy thái độ của Lôi Vân kêu ngạo như vậy, không sao nhịn được liền lớn tiếng hỏi :

- Lôi Vân, người nói rõ cho lão tăng biết, sao người lại học được tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân và sao người dám vô lễ với sư phụ mình như thế?

Lời nói của ông ta rất chính khí, Lôi Vân mắt hơi chớp nháy rồi cúi đầu xuống, mặt lộ vẻ hơi u oán và nghĩ đến ân sư của mình, chàng lại cảm thấy trên vai đau nhức, liền lẩm bẩm tự nói :

- Đó là vết thương của sư phụ đánh đấy. Ủ ! Nếu tôi không xê dịch để tránh, thì có lẽ đã bị chết dưới tay của sư phụ rồi. Hà ! Tôi thực không hiểu tại sao sư phụ lại bỗng nhiên tàn ác đến như thế...

Thiên Mục Kỳ Tăng thấy vậy trong lòng cũng hơi kinh hãi, vội tiến tới gần, đang định giơ chiếc tay cụt lên để vào đầu vai của Lôi Vân thì đã cảm thấy mũi lòng ngay và hậm hực nghĩ bụng :

- Trước kia ta vân du Thiên Sơn, không ngờ chỉ vì sự bất bình mà đến nỗi suốt đời bị tàn phế ! Hà...Xích Mi Ma Quân chỉ lầm lỡ một chút, không những đã bị toi mạng, mà còn để lại cho đời sau một trận tai kiếp lớn. Thằng nhỏ này, bề ngoài tuy rất chí cương, nhưng có ai ngờ nội tâm của nó lại yếu đuối đến như thế !

Lúc ấy, Lôi Vân đã cảm thấy trên đầu vai đụng phải một vật gì đau đớn vô cùng, chàng vội ngừng đầu lên nhìn, liền phát giác mặt của Kỳ Tăng đang lộ vẻ cười rất hiền từ.

Kỳ Tăng thấy hai mắt của Lôi Vân đã nhắm lệ, liền dùng lời nói rất ôn tồn an ủi rằng :

- Con đừng khóc lóc làm chi...nếu con có sự gì oan ức, cứ việc nói cho lão tăng hay?

Lôi Vân xúc động vô cùng, nước mắt ràn rụa với giọng khàn khàn nói :

- Xin tiền bối nói cho tiểu bối biết, ông của tiểu bối bị ai giết chết thế...Tại sao Tam Tuyệt Nhị Quân lại bị giết chết như vậy? Trời ơi ! Ông của tiểu bối có thù hằn với ai đâu?

Kỳ Tăng ngắt người ra giây lát rồi đáp :

- Lôi Vân, con đừng quá xúc động như thế, để lão tăng kể hết những câu chuyện xấu xa hồi năm năm về trước cho con hay !

Nói tới đó, ông ta liền nghĩ bụng :

- Tam Tuyệt Nhị Quân vì tàn sát lẫn nhau mà chết, Xích Mi Ma Quân thì bị ta giết chết...Còn ông của y là ai vậy?

Ông ta ngẫm nghĩ giây lát, liền hồi tưởng tới câu chuyện thảm tuyệt trần gian đã xảy ra vào hồi năm năm về trước...

Lôi Vân lắng nghe...

Rồi chàng thuật lại cho Kỳ Tăng biết những gì đã xảy ra...

Lão hòa thượng ngẫm nghĩ tiếp mới hiểu Xích Mi Ma Quân rất thâm độc, bảo Tam Tuyệt Nhị Quân viết hết tuyệt nghệ vào cuốn sách da người để mình độc hưởng. Ngờ đâu y vẫn không thoát chết và cuốn sách đó lại bị lọt vào tay ông của Lôi Vân.

Nghĩ như vậy, ông ta đã tìm ra được một kết luận, người bức tử Xích Mi Ma Quân chính là ông của Lôi Vân, rồi ông ta truyền lại cuốn sách đó cho chàng?

Nhưng khi nghĩ tới cuốn sách đó, lão Kỳ Tăng lại giật mình đến thót một cái, vì ông ta nghe Lôi Vân nói Trung Nhạc Chi Chủ là người võ công cái thế như vậy,

mà tại sao còn muốn chiêm hường cuốn sách da người đó mà không tiếc tay giết hại môn đồ duy nhất của mình như thế?

Vì vậy mà ông ta lại thất lạc, liếc nhìn Lôi Vân, thấy chàng khóc sụt sùi hoai, ông ta lại lắc đầu nghĩ thầm :

- Lời nói của thằng nhỏ này chắc không ngoa đâu và Trung Nhạc Chi Chủ cũng không khi nào làm ra những việc tồi bại đến như thế?

Lão hòa thượng càng nghĩ càng thất lạc.

Bỗng thấy Lôi Vân loạng choạng lùi về phía sau hai bước với giọng run run nói :

- Như vậy kẻ thù của ông tiểu bối đã chết rồi. Tiểu bối không còn mong gì trả thù được nữa.

Nói xong, Lôi Vân bỗng giơ tay lên ôm mặt và nức nở khóc hoai. Chàng vừa khóc vừa lẩm bẩm nói :

- Trời ơi...Tại sao trời không cho con biết sớm hơn một chút, đến giờ có biết chuyện cũng vô ích thôi !

Lão hòa thượng thở dài đỡ lời :

- Phải, bây giờ con mới biết đã hơi chậm một chút thực...

Nói tới đó, ông ta lại lẩm bẩm tự nói :

- Y ít tuổi như vậy, chịu sao nổi sự đả kích nặng nề ấy. Bây giờ y đã trở thành kẻ thù chung của võ lâm, Minh chủ của lục lâm thiên hạ. Y đối phó sao nổi...

Thì ra lúc ấy, Lôi Vân đã kể hết những chuyện gì mà mình đã biết cho Thiên Mục Kỳ Tăng hay, và lão hòa thượng cũng vậy đã kể cả những chuyện năm xưa cho chàng hay rồi. Tuy hai người đều lượng thứ cho nhau, nhưng có ăn thua gì đâu, vì lúc này nhất cử nhất động của Lôi Vân đã bị người của võ lâm chú ý. Tất cả võ lâm chính phái đều cho chàng là kẻ đại nghịch bất đạo, khi sư diệt tổ. Còn người của phái tà, tuy đã bầu chàng làm Minh chủ, nhưng âm mưu của chúng sẽ đối phó ngầm Lôi Vân, chứ không sai.

Tiếng khóc của Lôi Vân chưa dứt, Thiên Mục Kỳ Tăng không sao nghĩ ra được lời lẽ gì để an ủi.

Đang lúc ấy, Thiên Mục Kỳ Tăng bỗng nghe thấy có tiếng chân người đi tới, ông ta vội đưa mắt nhìn về phía đó, thấy hai cái bóng người đang phi tới rất nhanh. Ông ta ngạc nhiên vô cùng, nghĩ bụng :

- Trên đời này, ngoài Giang Hồ Tam Kỳ ra, còn có ai mà có khinh công cao siêu như thế được?

Ông ta càng nghĩ càng hoài nghi, thì hai cái bóng người kia đã lướt tới trước mặt ông ta rồi.

Trông thấy rõ mặt của hai người đó, lão hòa thượng cũng phải cả kinh nghĩ bụng tiếp :

- Nghe đồn hai người này đã chết rồi, sao bây giờ chúng lại xuất hiện ở nơi đây?

Ông ta có vẻ không tin vội tiến lên hai bước, trợn mắt nhìn kỹ và đã nhận ra đúng là hai người đó rồi chứ không còn sai vào đâu được nữa !

Lúc ấy hình như Lôi Vân cũng nghe tiếng chân người, chàng vội nín khóc ngừng đầu lên nhìn, mới hay hai người vừa mới tới đó là thiếu phụ rất xấu xí với ông già áo đen mà mình đã gặp ở trên tử lâu.

Thiên Mục Kỳ Tăng khẽ ho một tiếng, gượng làm ra vẻ trấn tĩnh, vừa cười vừa hỏi:

- Hai vị vừa tới đó có phải là Thiên Nhai Hiệp Lữ ấy không?

Ông già áo đen đột nhiên nhếch mép cười và lớn tiếng đáp :

- Không dám, không dám ! Người trong võ lâm đã ban cho lão phu một ngoại hiệu rất khó nghe ! Hà hà...Cuồng Si Dương Vô Lâm. Hà hà, bây giờ lão phu không cuồng không si như trước nữa, có lẽ đã có thể thu hồi lại được biệt hiệu ấy rồi đấy chứ?

Kỳ Tăng cả kinh nghĩ bụng :

- Ta đã đoán đúng. Người đàn bà xấu xí này thể nào cũng là Kỳ Xú Giáp Thiên Hạ chắc?

Nghĩ tới đó, ông ta liền lớn tiếng đỡ lời :

- Đó là người trong võ lâm không biết đại danh của tiên sinh nên mới xưng hô như vậy...

Ông già áo đen cười khẩy, trầm giọng nói tiếp :

- Lão phu không quan tâm đến điểm đó, năm xưa lão phu có chút cuồng si thật, nhưng cái tên Cuồng Si Dương Vô Lâm đã lừng lẫy giang hồ lâu năm chứ chưa thấy ai gọi đến tên họ của lão phu cả, cũng như cái tên Thiên Mục Kỳ Tăng của bạn vậy.

Lời nói của y tuy rất tầm thường, nhưng khi lọt vào tai Kỳ Tăng thì lại khiến lão hòa thượng giật mình đến thót một cái.

Thì ra hai mươi năm trước đây, lúc ấy Thiên Nhai Hiệp Lữ đang lừng danh ở trong võ lâm, rồi bỗng xảy ra một chuyện đó là vợ chồng Thiên Nhai Hiệp Lữ gửi thư khiêu chiến thiên hạ võ lâm.

Hội họp ở Trung Nhạc lần đó, vợ chồng Thiên Nhai Hiệp Lữ với hai thanh kiếm đã giết sạch mười tám cao thủ của thiên hạ đến dự hội, không có một người nào được sống sót hết. Nhưng sau đó, vợ chồng Thiên Nhai Hiệp Lữ bỗng im hơi lặng tiếng.

Thoạt tiên, thiếu phụ mà được người ta gọi là Kỳ Xú Giáp Thiên Hạ đã tuyên bố phải giết sạch tất cả những người trong võ lâm đẹp hơn y thị. Còn Cuồng Si Dương Võ Lâm, tức ông già áo đen này, thì y không biết thân thế và lai lịch của bản thân, cũng không biết tên họ là gì, nên y đã tuyên bố phải giết sạch những nhân vật trong võ lâm đang giương oai mà có tên họ...

Nghĩ đến chuyện đó, Thiên Mục Kỳ Tăng không kinh hoàng sao được? Ông ta lại nghe thấy ông già áo đen cười như điên như khùng nói tiếp :

- Thiên Mục Kỳ Tăng đừng có sợ hãi như thế nữa ! Bây giờ, lão phu đã là người có tên có họ rồi. Hà hà...Bây giờ lão phu tự đặt cho mình một cái biệt hiệu Quỷ Thủ. Hà hà...Lão phu họ Lệnh Hồ tên là Bằng.

Lôi Vân đứng cạnh đó, để ý nhìn đôi quái nhân kia, bụng bảo dạ rằng :

- Việc này không có liên can gì đến ta, chi bằng ta bỏ đi trước thì hơn. Bây giờ, ta không có kẻ thù để trả thù nữa, nhưng ta phải tìm cho ra nhẽ tại sao sư phụ lại định giết chết ta như thế?

Nghĩ tới đó, chàng quay người đi luôn. Mới đi được hai bước, chàng đã thấy trước mắt tối sầm và đã nghe thấy người đàn bà xấu xí mặc quần áo rất lịch sự, với giọng rất nhu mì hỏi :

- Cậu bé, hãy ở lại đây chốc lát, ta có chuyện muốn hỏi cậu !

Lôi Vân thắc mắc vô cùng, ngạc nhiên hỏi :

- Có việc gì xin tiền bối cứ hỏi !

Thiếu phụ xấu xí ấy trợn ngược đôi lông mày lên, nhưng giọng nói vẫn nhu mì hỏi tiếp :

- Hồi nãy thiếu nữ ở trên tửu lầu có liên quan gì với cậu thế?

Lôi Vân lắc đầu đáp :

- Tiểu bối chỉ biết biệt hiệu của nàng là Xú La Sát, họ Lam tên là Tuệ Lâm thôi, chứ không có liên quan gì cả.

Thiếu phụ bỗng biến sắc mặt, giận dữ quát mắng :

- Mi nói thừa như thế làm chi ! Ta có cần hỏi người những điều đó đâu !

Lôi Vân cũng nổi giận, cười khẩy, lạnh lùng trả lời :

- Không cần tôi nói, thì bà còn hỏi tôi làm chi?

Tính kiêu ngạo trời sinh của chàng lại nổi lên như trước.

Thiếu phụ xấu xí cả giận, giơ tay lên tát vào mặt Lôi Vân, tốc độ nhanh như điện chớp.

Lôi Vân vội nhún vai một cái, thân hình đã lướt ra ngoài xa hai bước, rồi chàng trợn trừng mắt lên, quát hỏi lại :

- Thế là nghĩa lý gì?

Thiên Mục Kỳ Tăng đột nhiên tiến lên một bước, với giọng nhu mì nói :

- Lôi Vân, con kể cho bà ta biết những chuyện mà con đã hay biết đi !

Lôi Vân hơi ngẩn người ra. Vừa rồi chàng đã có lòng kính ngưỡng lão hòa thượng, rồi bây giờ lại thấy ông ta ăn nói ôn tồn như vậy, mới cố nén lửa giận xuống, và lạnh lùng trả lời thiếu phụ xấu xí rằng :

- Quả thật tôi không có liên quan gì với Xú La Sát hết !

- Hãy khoan !...

Ông già áo đen nhanh như một mũi tên lướt tới trước mặt Lôi Vân, vẻ mặt tươi cười hỏi :

- Nhỏ này có phải họ Lôi đấy không?

Lôi Vân lạnh lùng gật đầu. Ông già lại cười ha hả hỏi tiếp :

- Ô ! Thế ra người là Lôi Vân đây. Có phải người là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử.

Lôi Vân cảm thấy thắc mắc vô cùng, nhưng nghe thấy ông già nhắc nhở đến cái tên Trung Nhạc Chi Chủ, chàng không hiểu tại sao Âu Dương Tử lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế đối phó với mình, chàng lại giận dữ đáp :

- Phải thì sao? Không phải thì sao?

Thiên Mục Kỳ Tăng thấy chàng trả lời như thế liền cau mày lại nghĩ bụng :

- Việc này cũng không thể trách y tức giận sư phụ y như thế !

Nghĩ tới đó, ông ta liền nhìn ông già áo đen, vừa cười vừa xen lời nói :

- Phải thằng nhỏ này chính là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ.

Ông già nghe nói đột nhiên ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng, thái độ có vẻ rất đắc chí. Lôi Vân thấy thế đã giận, quát hỏi :

- Người cười gì thế?

Ông già áo đen không thèm đếm xỉa tới chàng, vẫn cứ cười hoài, hình như ông ta đã có một việc gì rất đắc chí vậy.

Lôi Vân thấy thái độ của ông già rất đáng ghét, liền giơ tay lên ra chỉ nhanh như gió, nhằm Kiên Tĩnh huyết ở trên vai ông ta điểm luôn.

Ông già áo đen vẫn cười như điên như khùng, chỉ thấy người của ông ta khẽ xoay một cái, đã ung dung tránh thoát được thế công của Lôi Vân luôn.

Lôi Vân thấy mình tấn công hụt thế đó, đang định ra tay tấn công tiếp, thì bỗng thấy vai bên phải đau nhức, cả cánh tay hầu như tê liệt, chỉ trong nháy mắt chàng đã thấy hơi sức của toàn thân đã phát tiết hết, không sao nâng được cánh tay ấy lên nữa.

Ông già đột nhiên nín cười và hỏi tiếp :

- Người ta gọi ta là Cuồng Si Dương Võ Lâm ! Hà ta làm việc quả có chút cuồng và có chút si thật. Hà hà...Tiểu tử nói thật cho người biết, từ giờ trở đi, hễ người có gặp sự phụ của người, thì phải nên trợn to đôi mắt lên nhìn rõ một chút.

Nghe thấy ông ta nói như thế, Lôi Vân cả kinh, quên cả đau đớn, chịu nhịn không nổi mà vội nhảy xổ lên, với giọng khàn khàn quát hỏi :

- Người...người nói gì thế?

Thiên Mục Kỳ Tăng cũng cảm thấy lời nói của ông già áo đen bên trong có nguyên nhân gì đó, nên cũng tiến lên quát hỏi :

- Lệnh Hồ Bằng, người nói như thế có ý nghĩa gì?

Thiếu phụ xấu xí kỳ lạ đột nhiên giận dữ quát bảo :

- Bằng, anh nói gì thế?

Giọng nói bà ta nghe ra rất lạnh lùng, mỗi một tiếng nói như một mũi kim đâm vào ngực của Lôi Vân.

Vietkiem.com